

*Забравете книгите, които искате да напишете.
Мислете само за онази, която пишете в момента.*

Хенри Милър

*Човек не посяга да пише, защото иска да каже нещо,
той пише, защото има какво да каже.*

Ф. Скот Фицджералд

Петък, 5 юли 2011 г.

Всичко е суета. Няма справедливост.

Уилям Текери

Когато пристигна в „Гало Неро“, Никола изпита чувството, че е попаднал не в хотел, а в нечий дом: така възприе дългата златистожълта постройка с тъмночервен покрив и зелени капаци на прозорците. В далечината се виждаха ламборгинита, ферарита, поршета и ягуари. Той изкачи двете стъпала и вратата се отвори. Стройна жена в черен костюм произнесе името му, сякаш бе фраза от вълшебна мелодия. Дватамата с Малвина пристъпиха във фойе, което изобщо не извикваше представата за хотел, а по-скоро наподобяваше преддверие в гостоприемния дом на приятел: настлан с плочки под, открити греди по тавана, зидана камина и картина с пъстър петел над нея, удобни бели канапета, пъстри възглавнички, саксии с цветя, ниски масички, купчини книги и списания. Еркерните прозорци бяха отворени към осветена от горящи свещи тераса, откъдето се чуваха тихи гласове, смях, потропване на кубчета лед и мелодията на „Момичето от Ипанема“, която някой подрънкваше на пианото. „Гало Неро“ ухаеше на канела и слънце, на лимони и лавандула, но най-вече на приятно безделие и пари.

Две седмици по-рано, в един горещ ден в началото на юли, синеоката Фредерик, симпатична журналистка от лъскаво списание с очарователна усмивка, му бе подхвърлила по време на обяда в „Сигал Рекамие“:

„Никола, на всяка цена трябва да отидеш в „Гало Неро“. И го бе нарекла идеалното място за кратко бягство в света на лукса. Лесно щял да запомни името: „Черният петел“. Никола действително го проучи и резултатът можеше да се обобщи с една дума: разкош. Тъкмо място, към което малцината щастливци биха се насочили, без да вдигат много-много шум. Курортът се намираше на малък остров край брега на Тоскана. Разполагаше със собствен скалист плаж, до който отвеждаше монтиран в скалата асансьор като от някой филм за Джеймс Бонд, прочут главен готвач в кухнята, достатъчен брой тенис кортове и бъбрековиден басейн. Цените бяха астрономически. И все пак звучеше изкусително. Никола копнееше да избяга от жегата в Париж. А и не беше ходил на италианския бряг от 2003 г., от онова пътуване с Франсоа, неговия най-близък приятел. Той позвъни в „Гало Неро“ и отсреща нечий високомерен глас заяви:

– Съжалявам, синьор, за въпросната седмица всичко е заето. Всичко е резервирано за месеци напред.

Той измърмори някакво извинение и накрая се осмели да попита:

– Мога ли да оставя име и телефон, в случай че се отвори възможност? Приятелката ми има рожден ден и...

Въздишката в другия край на линията бе изтълкувана като съгласие и той бързо изрече:

– Никола Колт.

Още не бе започнал да диктува номера си, когато отсреща долетя някакъв стон.

– Извинете? – изкряка жената, сякаш някой я душеше. – Никола Колт ли казахте?

Той бе започнал да привиква към подобни реакции, но не дотам, че да не му стане приятно.

– Писателят? Авторът на „Пликът“? Синьор Колт, трябваше веднага да се представите. Разбира се, че има-

ме стая за вас, всъщност една от най-хубавите, с чудесна гледка към Монте Арджентарио. Коя дата да запиша?

Пристигнаха късно вечерта в четвъртък; Малвина се влачеше едва-едва след дългия полет от „Шарл дьо Гол“ в Париж до „Фиумичино“ в Рим, където ги очакваше кола с шофьор, който да ги откара до брега. Сега, петък сутринта, Малвина все още спи в голямата стая, която наистина е чудесна. Подбрани с вкус оттенъци на пясъчно и бежово, по стените акварели, изобразяващи италиански селца, кремави завеси, кремаво шалте върху леглото. Бели рози, купички с фурми и грозде. Плик, който съдържа поздравление с добре дошли лично от управителя на хотела д-р Ото Геза. Никола се събужда рано, напомня си да не вдига шум, за да не буди Малвина, и надниква през завесата към балкона с двата шезлонга, квадратната масичка от тиково дърво и кашпите с лаврови дръвчета. Той навлича банския си, мята отгоре пухкавата хавлия, повесена на вратата на банята, и тихо се измъква навън, за да закуси на терасата, като не забравя да вземе тетрадката с черни корици от тюленова кожа и черната писалка „Монблан“.

Никола няма как да не забележи, че целият персонал, от камериерката, отговаряща за стаята, до прислужницата, която носи бутилките с минерална вода, като че ли знае името му. В усмивките той не усеща лицемерие, нито угодническа сервилност и раболепие. Стаите не са много, бе уведомирал Малвина по време на полета, около двайсет, не повече. Хотелът не работи през зимата, но е пълен от април до септември. Информацията, която ѝ поднесе, бе набавил от уебсайта: „Гало Неро“ се появил през 60-те години, отначало само във въображението на влюбена двойка – американски пилот и богата наследница от Рим, които си построили вила над морето. Нямали деца и трийсет години по-късно имотът бил продаден на богат италианец, който го превърнал в хотел. Ро-

мантичната история се хареса на Малвина, точно както очакваше Никола.

Бюфетът със закуската е разположен под големи квадратни чадъри. Не се вдига шум. Чуват се само жуженето на пръскачка, цвъртенето на невидимо птиче, приглушеният рев на самолет високо в безоблачното небе. Въпреки ранния час няколко души вече похапват. Никола бива посрещнат и насочен към маса с гледка към брега долу в ниското. Той заема мястото си. Необятната тюркоазена шир на морето е нашарена с отблясъци, виждат се яhti, фериботи и туристически кораби. На въпроса дали предпочита чай или кафе, той отвръща „Лапсанг Сушонг“.

След пет минути му го донасят в тежък чайник. Той изчаква няколко минути, после си налива. Елегантен мъж в тъмен костюм минава с плавна стъпка покрай него, кимва и произнася почти беззвучно: „Приятен ден, синьор Колт“. Никола отвръща с кимване, като същевременно се пита дали пък това не е управителят на хотела д-р Геза, дали не трябва да каже нещо, или да се изправи, за да го поздрави. Отпива глътка чай, поема с наслада опушения аромат, измъква тетрадката от джоба си, слага я пред себе си на масата и отгръща на първата страница. Изчита последните си записки. За проклетата книга, която се преструва, че пише. Бележките му помагат да играе ролята си, така че всеки, който го мерне, да може искрено и убедено да твърди, че Никола Колт пише новия си роман, онова всеобщо очаквано продължение, да, именно тази книга.

Бележките са предназначени да успокоят Алис Дор (редакторка на френското издание и негов литературен агент) и Дита Далар (журналистка); също и Ема Дюамел, по баща Ван дер Вльотен (майка), и Малвина Вос (настояща приятелка); и Делфин Валет (бивша приятелка) и нейната дъщеря (Гая Гарние), и Елвир Дюамел

и Роксан ван дер Вльотен (лели); за да могат да си отдыхнат Лара Мартинваст (най-добра приятелка) и Изабел Пенсон (банков директор), и Корин Бейе (данъчен експерт); също и Агнета Сандстрьом (шведски издател), Карла Марш (американски издател), Урсула Берг (немски издател), Лоренца Манфреди (италиански издател), Марайе Герт (холандски издател), Алина Биалонга (испански издател) и... още много други, тъй че всички тези разтревожени жени, във и извън света на книгоиздаването най-сетне да си отдыхнат. Никола пише своя нов роман. Ето вижте как се е увлякъл, гримасата със свъсени вежди говори за съсредоточаване, писалката трескаво скърца по листа. Представа нямат тези притеснени жени, че бележникът е пълен с драсканици и изречения без смисъл, без структура, поредици от думи, навързани като мъниста на колие.

Никола се замисля колко плавно вървеше работата му, когато пишеше „Пликът“, и споменът извиква чувство за вина. Написа тази книга преди четири години, на паянтовата маса в кухнята на Делфин на улица „Пернети“, където Гая бърбореше от едната му страна, чайникът свистеше от другата, а Делфин говореше по телефона с майка си или с бащата на Гая. Никой не бе в състояние да спре потока от думи, които се изливаха от него, изригваха със страст, гняв, уплаха и наслада. Вдъхновението не секваше нито за миг. Колко пъти бе разказвал тази история пред журналистите? На тях като че ли никога не им омръзваше да я слушат отново и отново. Вярно ли е, че идеята за романа ви е осенила, когато сте изгубили паспорта си? – и до днес питаха те. Нима можеше да им признае, че нова книга на практика не съществува, защото той не е в състояние да намери време, защото най-много обича да се къпе в непрестанното внимание на медиите и нестихващото обожание на читателите?